

[Undervisningsministeren.]

nistrativ Akt, en Bekendtgørelse, skulde gaa til Rigsdagen, som om det var et Lovgivningsspørgsmaal, vil jeg sige, at det kan jeg ikke statsretligt. Derfor var det efter min Mening statsretligt det rigtige, det, der var min Pligt, at jeg, efter at have faaet Reformen godkendt i et Ministermøde, orienterede mig hos Rigsdagens Partier. Jeg tror, det ærede Medlem vil indrømme mig, at dette, ogsaa hvor det drejer sig om talrige andre administrative og ikke-lovgivningsmæssige Spørgsmaal, er Fremgangsmaaden. Jeg har selv i en Aarrække, 1935—1940, haft den Ære at være Formand for mit Parti og har deltaget i talrige Partiformandsmøder, hvor den daværende Regering angaaende Forhold, som ikke i sig selv var Lovgivnings- eller Bevillingsomraader, har henvendt sig til os Partiformænd, orienteret sig derom og derigennem skaffet sig Kendskab til, hvordan Partiernes Stilling vilde være.

Jeg synes, jeg maa fastholde, at det er den eneste Maade, jeg kan gøre det paa. Det ligger fuldkommen i denne Rigsdags Haand paa enhver Maade, som statsretligt staaer til dens Raadighed, baade at stille Spørgsmaal til mig og at stille Forslag til Beslutning. Saadan er Forholdet jo mellem Administration og Rigsdag, og det ligger, som sagt, fuldkommen i Rigsdagens Haand. Men Fremgangsmaaden kan fra min Side — det vil jeg gerne sige til det ærede Medlem — ikke være anderledes. Det eneste Lovforslag, jeg kunde tænke mig at udforme, maatte være et, der lød saaledes: Ministeren bemyndiges til det og det. Og saa maatte man straks rent statsretligt sige: ja, men det er jo en meningsløs Lovgivning, for den Bemyndigelse har Ministeren — det er der ingen Tvivl om. Statsretligt vilde det være et taabeligt Forslag. Derfor vil jeg gerne have, at man gør sig klart, at jeg fra min Side som Leder af en Administrationsgren paa et Omraade, der ikke vedrører Lovgivningen, har at faa Tilslutning i Ministeriet og derefter — som jeg siger — orientere Partierne og søge Føling med dem. Rigsdagen har statsretligt sin fulde Ret til baade at stille Spørgsmaal og stille Forslag til Beslutning — ja, der kan endda fra enkelte Medlemmer stilles Forslag, rettet imod dette særlige Punkt. Det har man den fulde Ret til, og jeg erklærer da, at jeg naturligvis aldrig vilde drømme om at gennemføre noget som helst administrativt, som denne Rigsdag vilde vende sig imod, men det kunde jo være, at vi gennem den Tankeveksling, der her har fundet Sted, ligesom har faaet Føling med hinanden. Jeg forstaaer paa den ene

Side godt, at det ærede Medlem gennem de Presseudtalelser, der er kommet ham for Øje, faar en Fornemmelse af, at dette nu skal gennemføres, ligegyldigt hvad Rigsdagen siger; det viser Citaterne, som det ærede Medlem støtter sig til, og han har da faaet den Opfattelse. Omvendt vil jeg bede det ærede Medlem forstaa min Stilling ud fra det Forhold, som Administrationen nu engang har til Rigsdagen. Jeg har ikke kunnet handle anderledes og kan ikke handle anderledes, men jeg bøjer mig i enhver Henseende for denne høje Sal. Jeg har da ikke for ingenting været Medlem af dette Ting fra 1926; jeg har en meget tydelig Fornemmelse af, hvad et Flertal i den danske Rigsdag betyder.

Axel Sneum: Det forekommer mig, at denne Sag er lagt op i et for højt Plan, i hvert Fald i Pressen. Det er urigtigt at mene, at Undervisningsministeren har haft diktatoriske Hensigter med det Initiativ, han har taget til et nyt Reglement for dansk Retskrivning. Saa langt tilbage som jeg kan huske — og dette fremgik ogsaa af Ministerens Redegørelse —, har det været Undervisningsministeriet, der har ændret dansk Retskrivnings Regler, og andet og mere er det ikke, Undervisningsministeriet her agter at foretage. Jeg kan ikke tro, man for Alvor kan mene, at Rigsdagen eller et Rigsdagsudvalg bør træffe detaillerede Afgørelser i saa speciel en Sag. Jeg er af den Opfattelse, at Ministeren her maa raadføre sig med særligt kyndige Folk og tage Hensyn til de berettigede Krav, der fremsættes af erfarne Skolefolk, Krav, som ogsaa har vundet Tilslutning i Befolkningen. Andet og mere er det ikke, Undervisningsministeren har foretaget sig, og det fortjener han efter min Mening ikke Utak for.

Den Redegørelse, Undervisningsministeren nu for lidt siden har givet Tingets Medlemmer, forekommer mig at være fyldestgørende; man kan ikke med Rette paastaa, at Ministeren har ønsket at anvende den anden Fremgangsmaade end den, der tidligere, af andre Undervisningsministre, er anvendt. Jeg mener, at Tingets Medlemmer kan føle sig beroligede og tage Ministerens Redegørelse til Efterretning.

Ole Bjørn Kraft: Det er mit Partis Opfattelse, at det er meget nyttigt, at vi har faaet denne Diskussion. Det har naturligvis vakt en Del Bevægelse i mange Kredse, at en saa omfattende Reform som denne skulde gennemføres, og fra mange Sider har man undret sig over, at det skulde